

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. Č.**, zastoupen JUDr. Josefem Ticháčkem, advokátem v Praze 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, adresa pro doručování: Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany, Odbor pro právní zastupování, nám. Svobody 471, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí velitele vojenského útvaru 1762 Žatec č. j. 502/1/1/2010-1762 ze dne 1. 7. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 10. 8. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí velitele vojenského útvaru 1762 Žatec č. j. 502/1/1/2010-1762 ze dne 1. 7. 2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí vojenského útvaru 1824 Žatec č. j. 453/6-1/2009-1824 ze dne 24. 5. 2010, kterým byla žalobci uložena povinnost vrátit České republice – ministerstvu obrany k náhradě nákladů spojených se zvýšením jeho vzdělání na Vysoké vojenské škole ve Vyškově v době od 23. 10. 2002 do 31. 7. 2005, částku 22.500 Kč a dále k náhradě nákladů spojených se zvýšením jeho vzdělání na odborném kurzu pro důstojníky Rangers ve Fort Benning, Georgia, USA, s jazykovou účastí v DLI AFB,

Texas, v době od 17. 5. 2006 do 21. 7. 2006, částku 75.000 Kč a v celkové výši náhrady nákladů za studium částku 97.500 Kč.

Žalobci zanikl služební poměr vojáka z povolání dne 10. 11. 2009 odnětím hodnosti, a nesplnil tedy svůj závazek o době setrvání ve služebním poměru ve smyslu převzatého závazku – dohody o zvýšení (rozšíření) vzdělání, uzavřené dne 23. 10. 2002, závazek setrvání ve služebním poměru byl na dobu 66 měsíců, odsloužený závazek ke dni 10. 11. 2009 byl 51 měsíců, neodsloužený závazek byl 15 měsíců.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že nebyly splněny zákonné podmínky pro stanovení povinnosti vrátit Ministerstvu obrany České republiky náklady spojené s jeho vzděláním.

Žalobce jednak tvrdil, že odsloužil mimo studium 52 měsíců, nikoliv 51 měsíc, neboť podle potvrzení o délce výkonu služby vojáka z povolání odsloužil 7 let a 16 dnů, tj. 85 měsíců a po odečtení 33 měsíců studia na Vysoké vojenské škole ve Vyškově, zbývá ke splnění závazku 14 měsíců.

Žalobce dále namítal, že dohoda o jeho vzdělání na odborném kurzu pro důstojníky Rangers ve Fort Benning, Georgia, USA, s jazykovou účastí v DLI AFB, Texas, není platná, neboť nemá podstatné náležitosti dle § 60 odst. 2 písm. a), b), c) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2010 navrhl žalobu odmítnout s tím, že Česká republika – Ministerstvo obrany není pasívně legitimována. Pokud jde o meritum věci, navrhnul žalobu zamítnout s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 9. 4. 2013 a dne 3. 7. 2014, při němž účastníci setrvali na svých dřívějších písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozsudkem ze dne 9. dubna 2013, č. j. 8 Ad 16/2010 – 38, rozhodnul tak, že rozhodnutí velitele vojenského útvaru 1762 Žatec č. j. 502/1/1/2010-1762 ze dne 1. 7. 2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného a rozsudkem ze dne 30. ledna 2014, č. j. 3 Ads 30/2013 – 23, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. dubna 2013, č. j. 8 Ad 16/2010 – 38, zrušil, neboť Městský soud v Praze neposoudil správně otázku

splnění náležitostí dohody o rozšíření kvalifikace žalobce ze dne 10. 5. 2006, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ze správního spisu soud zjistil, že dohoda o rozšíření vzdělání ze dne 23. 10. 2002 obsahuje výslovné ustanovení tohoto znění: „*Zanikne-li služební poměr žadatele podle § 18 písm. c), d), g) a j), nebo bude-li žadatel (ka) ze služebního poměru vojáka z povolání propuštěn (a) podle § 19 odst. 1 písm. d), f) až l) zákona č. 221/1999 Sb., dříve než převzatý závazek splní, je povinen (na) uhradit vojenské správě poměrnou část z nákladů vynaložených na jeho (její) přípravu (studium) odpovídající délce nesplněného závazku.*“ Dohoda o rozšíření vzdělání ze dne 10. 5. 2006 pak takové výslovné ujednání neobsahuje. V této dohodě je pouze uvedeno: „*Voják se zavazuje setrvat po skončení studia po dohodnutou dobu ve služebním poměru nebo uhradit náklady spojené se zvýšením nebo rozšířením vzdělání nebo jejich část, nezanikne-li povinnost uhradit náklady ze zákonem stanovených důvodů.*“

Podle § 60 odst. 2 zákona o vojácích z povolání dohoda se musí uzavřít písemně a musí v ní být uvedeny a) stupeň vzdělání nebo druh kvalifikace a způsob jejich získání, b) doba, po kterou se voják zavazuje setrvat ve služebním poměru, c) druhy nákladů, které bude voják povinen uhradit, nesplní-li svůj závazek setrvat ve služebním poměru, d) nejvyšší celková částka, kterou bude voják povinen uhradit, jinak je dohoda neplatná.

Podle Nejvyššího správního soudu není pochyb o tom, že jednou z náležitostí dohody o rozšíření vzdělání podle § 60 zákona o vojácích z povolání je pod sankcí neplatnosti takové dohody také stupeň vzdělání nebo druh kvalifikace a způsob jejich získání. Podle názoru Městského soudu v Praze nelze považovat charakteristiku stupně vzdělání nebo druhu kvalifikace obsaženou v dohodě o rozšíření vzdělání ze dne 10. 5. 2006 za dostatečnou. Nejvyšší správní soud však na tomto místě odkazuje na závěry, ke kterým dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03. Podle citovaného nálezu „*Základním principem výkladu smluv je priorita výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před takovým výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady. Je tak vyjádřen a podporován princip autonomie smluvních stran, povaha soukromého práva a s tím spojená společenská a hospodářská funkce smlouvy. Není ústavně konformní a je v rozporu s principy právního státu taková praxe, kdy obecné soudy upřednostňují výklad vedoucí k neplatnosti smlouvy, před výkladem neplatnost smlouvy nezakládajícím.*“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba tento princip interpretace smluv (preference výkladu vedoucího k platnosti smlouvy) vztáhnout i na dohodu o rozšíření vzdělání uzavřenou žalobcem dne 10. 5. 2006. Nejvyšší správní soud ve světle této zásady shledává specifikaci druhu kvalifikace a způsobu jejího získání v dohodě o rozšíření vzdělání ze dne 10. 5. 2006 jako dostačující, neboť je z ní zřejmé, že žalobce bude absolvovat odborný kurz pro důstojníky Rangers s jazykovou částí. Dále je zřejmé, že tuto kvalifikaci získá ve Fort Benning, Georgia, USA a jazyková část bude absolvována v DLI AFB, Texas s tím, že je uveden také termín, kdy bude kurz probíhat. Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že dohoda o rozšíření vzdělání ze dne 10. 5. 2006 náležitost podle ust. § 60 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání obsahuje.

Také ostatní náležitosti dle § 60 odst. 2 zákona o vojácích z povolání dohoda ze dne 10. 5. 2006 splňuje. Doba setrvání vojáka ve služebním poměru (pětinásobek délky studia) i

nejvyšší celková částka náhrady nákladů za studium (75.000 Kč) a její složení (náklady za služební plat po dobu studijního volna, výdaje na materiální zabezpečení a další výdaje, poskytnuté v souvislosti se studiem) jsou uvedeny způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti.

Nejvyšší správní soud považoval za důvodnou námitku stěžovatele směřující proti závěru Městského soudu v Praze, který považoval za nedostatek dohody o rozšíření vzdělání ze dne 10. 5. 2006 také to, že neobsahuje ustanovení „podtrhující setrvání závazku“, která jsou obsažena v dohodě o rozšíření vzdělání ze dne 23. 10. 2002, která se týkala vzdělání žalobce na Vojenské vysoké škole ve Vyškově.

Podle § 60 odst. 1 zákona o vojácích služební orgán uzavře s vojákem, který si zvyšuje nebo rozšiřuje vzdělání využitelné pro služební zařazení související s výkonem současného nebo předpokládaného služebního zařazení dohodu, kterou se stát zavazuje umožnit vojákovu zvýšení nebo rozšíření vzdělání. Voják se zavazuje setrvat po skončení studia po dohodnutou dobu ve služebním poměru nebo uhradit náklady spojené se zvýšením nebo rozšířením vzdělání nebo jejich část, a to i tehdy, zanikne-li vojákovu služební poměr před ukončením zvýšení nebo rozšíření vzdělání nebo v jeho průběhu.

Ustanovení § 60 odst. 5 zákona o vojácích z povolání vychází z určité konstrukce povinnosti: „Povinnost uhradit náklady zaniká, zanikl-li služební poměr vojáka podle § 18 písm. e), f), h) a i) nebo podle § 19 odst. 1 písm. a), b), c) a e). Ministr nebo jím zmocněný služební orgán může v mimořádných případech na žádost vojáka částečně snížit nebo zcela prominout povinnost vojáka uhradit náklady, zanikl-li jeho služební poměr z jiných důvodů.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu náležitosti dohody o rozšíření kvalifikace jsou taxativně stanoveny již citovaným ust. § 60 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, který též stanoví, že pokud dohoda o rozšíření vzdělání nemá tyto náležitosti, je neplatná. Z ust. § 60 odst. 2 zákona o vojácích z povolání a contrario vyplývá, že mezi zákonem vyžadované náležitosti dohody o rozšíření kvalifikace nepatří výslovné ujednání o tom, v jakých případech je voják povinen uhradit náklady na zvýšení kvalifikace (či poměrnou část těchto nákladů). Nelze tedy dovozovat, že by absence takového výslovného ujednání způsobovala neplatnost uzavřené dohody, a to také s přihlédnutím k ustanovením § 60 odst. 1 a odst. 5 uvedeného zákona, jejichž smysl takový výklad zřetelně neumožňuje ani nenaznačuje jeho přípustnost. Nejvyšší správní soud nezastává ani názor, že by takové ujednání muselo být součástí dohody o rozšíření kvalifikace z jiných důvodů, neboť tato povinnost je upravena přímo zákonem o vojácích z povolání, konkrétně citovaným ustanovením § 60 odst. 5 tohoto zákona. Pro odpovídající informaci vojáka o jeho povinnostech v souvislosti s poskytovaným rozšířením vzdělání je zcela dostačující (byť zákonem výslovně nevyžadovaná) informace o jeho povinnostech i výše citované ujednání dohody o rozšíření vzdělání uzavřené s žalobcem dne 10. 5. 2006, která je vlastně parafrází zákonného textu (ust. § 60 odst. 1 in fine zákona o vojácích z povolání) a ohledně případného zániku povinnosti k úhradě nákladů spojených s rozšířením vzdělání odkazuje na kogentní úpravu provedenou zákonem o vojácích z povolání v ust. § 60 odst. 5.

Nejvyšší správní soud tedy nesdílí závěr městského soudu, že absence výslovného ujednání o tom, v jakých případech je voják povinen uhradit náklady na zvýšení kvalifikace, představuje vadu dohody o rozšíření vzdělání ze dne 10. 5. 2006, která by neměla jít k tíži žalobce ale druhé smluvní strany. V kontextu zmíněné právní úpravy tomu bude ve

skutečnosti spíš naopak. Jinými slovy, podrobnější smluvní úpravou by mohlo dojít případně jen k omezení odpovědnosti vojáka k náhradě nákladů. Vzhledem k řešení existence služebního poměru žalobce dle § 18 písm. c), s přihlédnutím § 21 zákona o vojácích z povolání takový výsledek nebylo možné očekávat. Rozsah smluvního ujednání tedy v daném případě nevzbuzuje žádné zásadní pochybnosti o podstatě žalobcových povinností.

Městský soud v Praze v dalším řízení v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 30/2013 – 23 posoudil věc takto:

Městský soud v Praze se znovu zabýval námitkou nedostatku pasívní legitimace a dospěl k závěru, že není důvodná. Především je nutno poukázat za fakt, že smluvními stranami dohod, z nichž by měl plynout závazek žalobce uhradit České republice náhrady nákladů spojených se zvýšením jeho vzdělání, nebyly sjednány velitelem vojenského útvaru 1762 Žatec, ani 1824 Žatec, nýbrž Českou republikou – Ministerstvem obrany jako organizační složka státu, a s rektorem-velitelem Vysoké vojenské školy pozemního vojska ve Vyškově. Dále potom tyto vojenské útvary rozhodovaly podle § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož příslušná organizační složka průběžně sleduje, zda dlužníci včas a řádně plní své závazky, a zejména včasným uplatněním a vymáháním práv státu zajišťuje, aby nedošlo k promlčení nebo zániku těchto práv. Pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, požaduje od dlužníků úroky z prodlení (poplatek z prodlení) ve výši stanovené zvláštním právním předpisem a sjednané smluvní sankce. Příslušnou organizační složkou státu však nejsou v inkriminované věci, zmíněné vojenské útvary, které nejsou ani správními orgány, nýbrž Ministerstvo obrany.

Pasívní legitimaci Ministerstva obrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí velitele společných sil č. j. 167-129/2008/OsŠ ze dne 19. 6. 2008, potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 Ads 45/2012-19.

Nejvyšší správní soud přisvědčil tomuto závěru ve svém rozsudku č. j. 3 Ads 30/2013 – 23 konstatoval, že rozhodnutí napadené žalobou k městskému soudu vydal velitel Vojenského útvaru 1762 Žatec jako služební orgán ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání a žalobce výslovně označil v žalobě jako žalovaného Ministerstvo obrany. Nejvyšší správní soud podotknul, že podle § 3 odst. 6 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky platí, že „*V řízení před soudy jednají jménem státu zaměstnanci ministerstva pověřeni ministrem. Tito zaměstnanci jednají za ministerstvo, vojenské správní úřady a služební orgány ozbrojených sil i ve správním soudnictví.*“ V této souvislosti odkázal předcházející judikaturu (rozsudek ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008 – 56), který vychází z toho, že: „*...napadené rozhodnutí vydal ministr obrany, a to v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání.(...)* Podle ustanovení § 3 odst. 6 zákona o ozbrojených silách „*v řízení před soudy jednají jménem státu zaměstnanci ministerstva pověřeni ministrem. Tito zaměstnanci jednají za ministerstvo (zvýraznil soud), vojenské správní úřady a služební orgány ozbrojených sil i ve správním soudnictví.*“ Z tohoto ustanovení lze rovněž podle Nejvyššího správního soudu dovodit, že žalovaným správním orgánem je podle záměru zákonodárce ministerstvo obrany, neboť citované ustanovení předpokládá, že žalovaným může být ve správním soudnictví ministerstvo obrany, nikoli ministr obrany sám. Skutečnost, že správní rozhodnutí vydává v souladu se zákonem o

vojácích z povolání ministr obrany, a nikoli ministerstvo obrany, pak zákonodárce zohledňuje tím, že příslušní zaměstnanci musejí mít pověření ministra obrany.“ V projednávané věci je podle názoru Nejvyššího správního soudu situace obdobná. Žalobou napadené rozhodnutí sice nebylo vydáno ministrem obrany, ale bylo vydáno jiným služebním orgánem (velitelem Vojenského útvaru 1762 Žatec). S ohledem na výše citované ust. § 3 odst. 6 zákona č. 219/1999 Sb. lze však dovodit, že nelze považovat za chybné označení žalovaného, pokud jako žalovaný nebyl v žalobě označen přímo služební orgán ale Ministerstvo obrany, které podle citovaného ustanovení jedná za služební orgán v řízení před správním soudem.

Ze správního spisu vzal soud za prokázané, že žalobce dne 23. 10. 2002 sjednal dohodu o zvýšení (rozšíření) vzdělání s Vojenskou vysokou školou ve Vyškově, v níž se mj. uvádí, že doba studia je 33 měsíců, a že žadatel přebírá závazek k setrvání ve služebním poměru vojáka z povolání po skončení studia po dobu 2 násobku doby studia, a současně bere na vědomí, že celková částka, kterou lze po něm požadovat, jako náhradu za nesplnění závazku činí 99.000 Kč.

V inkriminované věci je nesporné, že tato sjednaná dohoda dne 23. 10. 2002 je dohoda platná a žalobce ji ve svém podání ani nezpochybňoval.

Ze správního spisu vzal Městský soud v Praze za prokázané, že žalobce dne 10. 5. 2006 sjednal dohodu o zvýšení (rozšíření) vzdělání s Českou republikou – Ministerstvo obrany jako organizační složka státu, o jeho vzdělání na odborném kurzu pro důstojníky Rangers ve Fort Benning, Georgia, USA, s jazykovou účastí v DLI AFB, Texas, v době od 17. 5. 2006 do 21. 7. 2006, s tím, že studium bude zahájeno dne 17. 5. 2006 s předpokládaným ukončením dne 27. 10. 2006.

V dohodě se uvádí, že podle § 1 odst. 1 písm. a) vyhl. MO č. 265/1999 Sb. ze dne 5. listopadu 1999, kterou se stanoví doba setrvání ve služebním poměru u vojáků z povolání, kteří se připravují k výkonu služby studiem, a výše úhrady, kterou lze na vojákovi z povolání požadovat, pokud nesplní dohodu, ve znění pozdějších předpisů, přebírá voják závazek k setrvání ve služebním poměru vojáka z povolání po skončení studia na dobu pětinasobku délky studia. Plnění závazku se řídí dle § 1 odst. 2 vyhlášky.

Žalobce se zavával setrvat po ukončení studia po dohodnutou dobu ve služebním poměru nebo uhradit náklady spojené se zvýšením nebo rozšířením vzdělání nebo jejich část, nezanikne-li povinnost uhradit náklady ze zákonem stanovených důvodů. Žalobce vzal na vědomí, že částka, kterou po něm lze požadovat jako náhradu za nesplnění závazku podle č. I odst. 2 písm. a) a podle čl. II vyhl. MO č. 265/1999 Sb. činí 75.000 Kč.

Pokud žalobce tedy brojil proti rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho odvolání proti rozhodnutí, jímž mu byla stanovena povinnost k úhradě nákladů za studia a pokud jde námitky, které uplatnil vůči náhradě, která se vztahuje k jeho závazku vzniklému na základě dohody o zvýšení (rozšíření) vzdělání ze dne 10. 5. 2006, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V žalobě výslovně byla uplatněna pouze námitka, že tato dohoda je neplatná. S touto záležitostí se však vypořádal beze zbytku Nejvyšší správní soud v rozsudku

soudu č. j. 3 Ads 30/2013 – 23, v němž dospěl k závěru, že ta dohoda je platná a tím tedy tuto žalobní námitku žalobce plně vypořádal.

Podle § 18 c), d), g), a j) zákona o vojácích služební poměr vojáka zaniká c) odnětím hodnosti, d) na základě rozhodnutí soudu o ztrátě vojenské hodnosti, g) pozbytím státního občanství České republiky, j) zrušením ve zkušební době.

Podle § 19 odst. 1 písm. d), f) až l) zákona o vojácích voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud d) se přestal připravovat k výkonu služby studiem a není pro něho jiné služební zařazení, f) byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, g) byl pravomocně odsouzen pro trestný čin a jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil, h) podle závěrů služebního hodnocení není způsobilý pro další výkon služby, i) se stal členem politické strany, politického hnutí nebo odborové organizace, j) vykonává výdělečnou činnost bez souhlasu služebního orgánu nebo činnost odpovědného zástupce podle zvláštních právních předpisů, 9a) je členem statutárních nebo kontrolních orgánů právnických osob, které provozují podnikatelskou činnost, s výjimkou členství ve statutárních nebo kontrolních orgánech nestavebních bytových družstev zřízených ke správě bytového fondu, a právnických osob a organizačních složek státu, jejichž zřizovatelem nebo zakladatelem je ministerstvo nebo jiný správní úřad, k) podal žádost o propuštění ze služebního poměru, l) pominuly důvody přerušení služebního poměru podle § 11 a voják ve služebním poměru nepokračuje podle § 12 odst. 2.

Pokud se tedy žalobce domníval, že jeho povinnost náhrady studia se vztahovala ke kratší době, musel soud tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou. Žalobce v souladu s citovanou vyhláškou tedy ze svého závazku setrvat ve služebním poměru po dobu 66 měsíců, odsloužil 51 měsíců. Neodsloužený závazek tedy činí 15 měsíců.

Pokud žalobce namítal, že délka jeho studia na základě dohody ze dne 10. 5. 2006 byla pouze pět měsíců a nikoliv šest měsíců, jak je v této dohodě uvedeno, musel mu soud přisvědčit. Nicméně v obou správních rozhodnutích se při výpočtu náhrady studia vychází z pětiměsíčního zahraničního studia, výpočet náhrady odpovídá tedy skutečnému stavu věci a ani v tomto smyslu nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech.

Podle § 1 odst. 2, 3 vyhlášky č. 265/1999 Sb., kterou se stanoví doba setrvání ve služebním poměru u vojáků z povolání, kteří se připravují k výkonu služby studiem, a výše úhrady, kterou lze na vojákovi z povolání požadovat, pokud nesplní dohodu, ve znění pozdějších předpisů,

(2) Plnění povinnosti k setrvání ve služebním poměru po skončení studia nastává prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po skončení studia. Nebyla-li splněna dřívější povinnost k setrvání ve služebním poměru, pak plnění dohodnuté doby nastává až prvním dnem následujícím po splnění této dřívější povinnosti. Doba studia, ze kterého vzniká povinnost k setrvání ve služebním poměru, se započítává pouze jednou, a to pouze do plnění dřívější povinnosti.

(3) Dobou trvání studia se rozumí doba ode dne zahájení studia do dne skončení studia. Doba studia se zaokrouhluje na celé kalendářní měsíce. Doba přesahující 15 kalendářních dnů se považuje za celý kalendářní měsíc, k době 15 kalendářních dnů a kratší se nepřihlíží.

Pokud pak jde o náhradu nákladů ve vztahu k dohodě ze dne 23. 10. 2002, existuje mezi žalobcem a žalovaným spor o to, zda ten neodsloužený závazek činí 14 měsíců, jak tvrdí žalobce anebo 15, jak tvrdí žalovaný. Žalobce svou žalobní námitku opřel o názor, že i dobu délky služebního poměru je nutno počítat za použití stejného zákonného ustanovení jako se používá pro výpočet doby studia tedy má na mysli příslušné ustanovení vyhlášky č. 265/1999 Sb.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pro takové tvrzení není v namítané vyhlášce opory, neboť citované ustanovení § 1 odst. 3 vyhlášky č. 265/1999 Sb. je ustanovení, které se vztahuje výlučně k záležitostem délky studia, jedná se o speciální právní úpravu, která se vztahuje právě jen na tyto záležitosti a nebyl shledán tedy žádný důvod rozšiřovat jej, nebo jeho platnost, jeho závaznost i na jiné vztahy a poměry. V inkriminované věci je nesporné, že žalobci vznikl služební poměr vojáka z povolání dnem 23. 10. 2002 a zanikl dne 10. 11. 2009 odnětím hodnosti. Ve dnech 23. 10. 2002 až 31. 7. 2005 studoval na Vojenské vysoké škole ve Vyškově, tj. 33 měsíců studia = závazek vojenské služby v trvání 66 měsíců. Studium žalobce v USA trvalo 5 měsíců a vzniknul mu tedy závazek vojenské služby v trvání 25 měsíců. Služba žalobce dle záznamů ve spisu trvala od 1. 8. 2005 do 10. 11. 2009, délka služby tedy byla 51 měsíců + 10 dnů.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová